



Дѣдо се разхожда изъ градината, оглежда наоколо и подвиква:

— Саве! Асенчо! Де сте се дѣнали, бре, лалугери такива!

Никой не му отговаря. Само крушата прошумолява, като че се присмива тихичко.

— Ай-гиди дяволи! Диньо! Саве! Ха-стига де! Обадете се, че прегракнахъ!

Въ дѣното на градината високиятъ бѣзъ се размърда, и Савата се подаде, облѣченъ съ обърнатъ наопаки кожухъ, съ калпакъ и високъ прѣтъ въ ржка. Задъ него надникна една арапска глава: Коста цѣлъ почерненъ съ сажди.

— Кой се обажда тамъ — бѣлъ или